

7-и годишен симпозиум за мир

Поздравителен адрес, отправен от Негово Светейшество, Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Масих V, Глава на Световна мюсюлманска общност Ахмадия (Аллах да укрепи десницата му), на Симпозиума за мир на Мюсюлманска общност Ахмадия, проведен на 20 март 2010 година в джамия Баитул Футух (Baitul Futuh). Реч на симпозиума произнесоха и Рафик Хайят, Президент на Мюсюлманска асоциация Ахмадия в Обединеното Кралство, Сайобан МакДонаг (депутат от Митчъм и Морден), Стивън Хамънд (депутат от Уимбълдън), Лаура Мофат (депутат от Кроли), Джъстин Грийнинг (депутат от Путни), Андрю Пелинг (депутат от Централен Кройдън), Доминик Грийв (Правосъден секретар в сянка), Том Кокс (бивши депутат от Тутинг), Мартин Линтън (депутат от Батърсий), Том Брейк (депутат от Карлшалтън) и Лорд Ерик Ейвбъри, получил встъпителната награда за мир на Ахмадия.

(Свидетел съм, че никой освен Аллах не е достоен да бъде боготворен; Той е Един и няма съучастник. Свидетел съм и че Мухаммад е Негов Слуга и Вестител. Затова аз търся убежище от Сатаната, отхвърления, при Аллах. В името на Аллах Добрия, Аллах Милостивия)

Assalamu 'Alaikum Wa Rahmatullahi Wa Barakatuhu на всички почитаеми гости, събрали се тази вечер тук, нека Аллах донесе мир и благослови всички ви!

След още една година дойде и прекрасната вечер, в която за пореден път скъпите ни приятели, принадлежащи към различни вероизповедания и от различни страни, но предимно британци, ще се съберат тук заради връзката си с членовете на нашата общност.

Някои са наши стари познати, други са нови. Фактът, че хора от различни страни, религии и култури са се събрали и споделиха с нас ценното си време доказва, че всички те са благородни и почтени люде с желание да постигнат една висока цел, цел, която е горещото желание на всеки чистосърдечен човек на нашето време и епоха. И така, днес ние сме се събрали, за да говорим и чуем за думата, която може да внесе спокойствие и задоволство в сърцата ни. И тази дума е „мир“!

Това е само една дума, която обаче гарантира спокойствие в сърцето на човек; тя е гарант за спокойствие у дома; тя осигурява усъвършенстване и добруване на обществото; и тя гарантира просперитет на нацията. Защо когато тази дума ни носи толкова много ползи, да не я считаме за привлекателна? Защо тя да не бъде горещо желание на всеки добър човек?

За да постигне нещо, човек трябва да работи усърдно за него. Налага се да прави и жертви. Колкото по-висока е целта, толкова жертвата е по-голяма.

Необходимо е да се състави код на поведение, при който човек трябва да жертва своите емоции и да уважава чувствата и мнението на другите. Необходимо е човек да стои на собствените си крака и да запази себе си от това да не завиди за богатството на другите. Необходимо е човек да помага на бедния и да бъде щастлив със собствените си средства. Накратко, ако искате да донесете мир в някаква степен, жизнено необходимо е да проявявате високи морални ценности, за което трябва да бъдат дадени някои насоки.

Светият Пророк на Исляма, Аллах да му донесе мир и да го благослови, ни научи на златен принцип, който гласи, че трябва да избираме за братята ни това, което избираме за самите себе си, защото липсата на мир е причинена от тревогата в сърцето.

А тези тревоги се пораждат от ограбването – когато човек се чувства подтиснат; когато се чувства по-нисш и чувства, че няма надежда за справедливост; когато пропастта между богатия и бедния се увеличава; когато човек чувства, че няма равни възможности за прогрес; когато има намеса в неговата вяра от страна на по-силния; и когато една държава се опитва да докаже превъзходството си пред друга, и в името на помощта, една велика сила се стреми да сложи ръка на ресурсите на друга страна.

Когато този златен принцип (избирай за брат си това, което избираш за самия себе си) бива забравен, тези и множество други подобни фактори строшават мира на парчета.

Изключително трудно е да живееш според златния принцип. Ако поразсъждаваме върху тези основни фактори, за които говорих и които са необходими за въдворяване на мир, ще установим, че незачитането на егоцентричните хора, които мислят единствено за себе си, дори и от тези, които истински копнеят за мир, означава неспазване на този принцип до необходимия стандарт. А този стандарт, разбира се, е „избирай за брат си това, което избираш за самия себе си”.

Има много хора, които искат да създадат атмосфера на любов, привързаност и братство, но колко от тях наистина са готови да жертват своето богатство за подобряване на ситуацията и спиране на тревогата? На индивидуално ниво тук-там може да има и изключения, вероятно много хора дават дребни суми за благотворителност, но това е една незначителна жертва и те рядко имат готовност да се откажат от своите чувства. Тогава когато голяма част от обществото и много от държавите се превърнат в жертви на ограбване и жестокост и станат тревожни, заради тази несправедливост, тогава се заражда омразата и тези малки жертви стават безпредметни.

Ако се вгледаме в света днес, ще видим, че мнозинството от хората са жертви на ограбване, жестокост и несправедливост. Много власти са жестоки и лоши към собствения си народ, независимо дали тази жестокост е в името на религията или на самата държава. И западните правителства, пряко или косвено, са замесени в това потисничество.

Например, дали някога гладът и немотията в Етиопия ще позволят да се установи мир в страната? Гледам по телевизията, че ѝ се оказва извънредно малко помощ, а в тази угнетена от недоимъка и икономически нестабилна нация подобна помощ почти никога не бива използвана за нахранване на гладуващите.

Голяма сума се харчи за подпомагане на бунтовниците или за закупуване оръжия за армиите на правителствата, за да може така наречените „лидери” да запазят контрола си. Етиопия няма възможност да произвежда оръжия, затова те им биват доставени от могъщите нации или от определени фракции в богатите държави, изплели паяжината си също както мафията.

Защо могъщите страни не опитат да потърсят решение на проблема с ограбването, жестокостта и несправедливостта в света? Само изказването на становище

или свикването на събрание на комитета на Обединените нации и изразяване на неодобрение не стигат.

Аналогично, напълно неадекватно е по телевизията могъщите държави да изразяват симпатия към палестинците. Защо не се прави каквото и да е усилие за установяване на мир по същия начин както в Ирак и Афганистан? Не казвам, че това, което стана в Ирак и Афганистан, е правилно или не. Посочвам само, че по-силните държави действат изцяло по свое усмотрение що се отнася до установяването на мир. В момента в Обединеното кралство се провежда обществено допитване за войната в Ирак и много от замесените правителствени лица продължават да настояват, че войната е оправдана, въпреки че мнозинството от обществеността и политиците в Обединеното кралство считат действията за неоправдани.

В отговор на това, населението на Ирак и Афганистан реагира по свой собствен начин на тези действия. Твърди се, че ако не бъдат взети мерки срещу властимащите, световният мир ще се окаже в смъртна опасност и тези действия са предприети, за да се запазят правата на хората. От друга страна, обаче, не се ли изискваха същите усилия, за да се защитят палестинците от външните нападения? Дори и ако предположим, че самите палестинци са започнали войната, едно такова непропорционално наказание никога не може да бъде оправдано когато невинни деца, жени, възрастни и невъоръжени хора биват безразборно бомбардирани, когато цял един град е сравнен със земята. Западните медии без съмнение вдигнаха голям шум, и въпреки че суперсилите излязоха със становище, конкретни стъпки, които да спрат Израел да продължи тази жестокост, не бяха предприети.

Ще могат ли тези невинни деца, които видяха домовете си разрушени; които видяха братята и сестрите си убити без никаква причина; които видяха безпомощните си родители, взети на мушка докато се молят за живота си; ще могат ли тези невинни деца някога въобще да изтрият тези страховити сцени от спомените си? Вътрешното им безсилие ще ги направи неспокойни и когато това безпокойство се прояви, то ще доведе до още по-голям хаос, което от своя страна ще провокира реакция, с която той да бъде поправен. И както е видно от историята на Палестина, тази реакция, разбира се, ще доведе до насочване на още повече жестокост към тях.

В днешния свят, когато се случи събитие, то моментално се разпространява от медиите навсякъде по света. Ставайки свидетели на тези картини на насилие, без съмнение, у мюсюлманите ще се породи омраза, която ще продължи да нараства. Негодуванието и злобата в сърцата на хората ще се множи. Говори се вече за повтаряне на тази жестокост. Да видим какви мерки вземат големите сили, за да не позволят това да се случи.

Светият Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, ни учи, че за да посее мир и да се премахне омразата от сърцето, човек трябва да помогне както на потиснатия, така и на потисника. Като чули това, неговите последователи казали, че разбират принципа да се помогне на потиснатия, но защо трябвало да помагат на потисника? Светият Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, отвърнал, че можеш да помогнеш на потисника като го спреш да не действа жестоко, за да бъде спасен от Божия гняв. Ето защо е важно да бъдат предприети практически стъпки към спиране на жестокостта, независимо от това дали нейният причинител е силен или слаб. Мирът няма да бъде постигнат само с приемане на резолюции от Обединените нации. Трябва да бъдат предприети реални стъпки. Необходимо е да се изгради доверие и

сигурност, за което се изисква абсолютно равенство. Разликата между богатите и развити и бедните и развиващи се страни трябва да бъде елиминирана. Всички форми на право на вето трябва да бъдат премахнати и по-добри характеристики на справедливостта трябва да бъдат идентифицирани. Трябва да бъдем лоялни към нашите спогодби, задължения и положение, а тази лоялност може да се случи единствено когато е следвана от буквата и духа на закона; двойните стандарти трябва да бъдат елиминирани. Истина е, че и медиите призовават към същото.

Светият Коран ни учи как да удовлетворим изискванията на справедливостта; той казва, че дори ако трябва да свидетелстваме срещу себе си или наш близък, трябва да го направим. Колко случая са отнесени към институцията, създадена след Втората световна война с цел за в бъдеще светът да се избави от ужасите на войната, където великите сили да приемат критика към самите тях и където да признаят собствените си грешки?

Решението да не признават собствените си грешки е взето още с основаването на Обединените нации и даването на право на вето на петте велики сили. Фундаменталното изискване за справедливост, дори и ако това означава да свидетелстваш срещу себе си, е игнорирано. Как тогава тази институция ще постигне справедливост? Странното е, че както вече споменах, те не са останали верни на собствените си принципи.

Предаността се ражда от чувствата на любов и привързаност. На личностно ниво, чувството на любов заздравява чувството на преданост. Когато един гражданин обича страната си, той проявява преданост и прави жертви за нацията.

Ако чувството любов не съществува, духът на саможертвата не може да се зароди. Ако един човек не обича друг, той никога не може да има добри чувства в сърцето си към него и не може искрено да зачете полагащите се на другия права.

Във време, в което електроните медии ни обединиха в т.нар. глобално село, ползата от това може да се усети само когато тържествува взаимната доброта. Ако вместо добри чувства се е появила омраза, ако тревогата е узурпирала искрения мир, то тогава трябва да приемете, че това не е прогрес, а нещо което ще ви доведе до ужасен край.

Тук бих желал да стане пределно ясно, че връзка на взаимна любов, привързаност и преданост между двама души не може да бъде изградена докато първо не бъде изградена връзка на любов, привързаност и преданост с Бог, който ни е създал. Страх и неспокойствие са обхванали днес голяма част от населението, защото светът е забравил за своя Създател. Хората забравиха фундаменталните учения на вярата си. Голям брой хора, всъщност, дори отричат самото съществуване на Бог.

Основателят на Мюсюлманска общност Ахмадия също ни учи, че мнозинството мюсюлмани и немюсюлмани са забравили фундаменталните си учения и неимоверно са се отдалечили от Бог. Нарастващата дистанция между Бог и религията увеличава тревогата в сърцата на хората. И той каза, че е тук, за да премахне тази дистанция, за да може правата на Бог и Божиите творения да бъдат освободени с чувствата на любов и симпатия. Когато в действията си се ръководим от тези учения, тогава ще имаме истински мир. В противен случай, тревогата за пореден път ще донесе на света пълна разруха.

Във връзка с мира, бих искал да кажа също, че суматохата и тревогата са се разпрострели из целия свят и трябва да се използва всеки възможен начин да бъдат спрени. Вместо ненужно да се месим в делата на другите и да издигаме стени на омразата, трябва да ги рушим. Правителствата не трябва да се намесват там, където правата не са погазени. Нито един закон, който не застрашава мира на нацията, не бива да бъде отхвърлян. Разбира се, там, където съществува опасност за спокойствието на нацията; където има вероятност да се накърни просперитета и прогреса на нацията; където правата на гражданите са неправилно ограничени и където благодарение на своята религия човекът се е превърнал в символ на омразата, там правителствата трябва да се намесят и да прокарат закони.

Както казах по-рано и както всички вие знаете, светът се обедини, измеренията на разстоянията се промениха и във всяка една държава хората от различни религии живеят заедно. Ето защо в нашите космополитни общества е необходимо, и това е и изискване на времето, връзката любов-привързаност да бъде заздравена. Уважение и почит един към друг трябва да бъдат посадени. Цялото общество трябва да се изпълни с преданост към държавата и, което е по-важно – сърцата на хората трябва да се изпълнят с любов към Бога.

Ако тези неща се насърчават, те ще бъдат гаранتي за хармония във всяка една страна и тревогата в човека ще бъде заменена със спокойствие.

През последните няколко години *хиджаба* (или бурката) се превърна в проблем за Европа. Особено във Франция се вдигна такъв шум, че сега там сериозно обмислят да приемат закон, с който частично да забранят носенето на хиджаб. Следвайки примера на Франция, и водени от техни собствени политически подбуди, политици и от други европейски страни излязоха със становище в подкрепа на забраната, която се превръща в средство за нараняване чувствата на мюсюлманите.

Когато и да съм мислил по този въпрос, никога не съм успявал да разбера какъв трябва да е този проблем с бурката, че да се превърне в заплаха за правителствата. Такова ли голямо престъпление е да носиш наметало и да покриваш главата и брадичката си с парче плат, че целият парламент трябва да се събере и да прокара закон срещу него? Ако на жените е забранено да носят плат на главата си, защо тогава на мъжете се разрешава да носят шапки и барети? Това означава, че утре може да бъде предложено шапките да бъдат забранени.

Наскоро в един вестник видях илюстрация, на която жена, носеща бурка, стои до млад мъж, носещ барета. Думите на младия мъж към жената бяха „не на *бурката*”, а жената му отговаряше с „не на баретата”.

И така тези проблеми се превърнаха в източник на сарказъм. Има, обаче, и някои трезвомислещи хора, държащи юздите на изпълнителната и законодателната власт, които не бива да се намесват в тях. Трябва ли да се прокара закон срещу християнските и еврейските жени, които също носят религиозно облекло? Ако на мюсюлманите бъдат налагани забрани, то в отговор и мюсюлманските страни могат да наложат ограничения върху някои форми на западните дрехи. Този проблем има потенциал да се разрасне, което ще засегне световния мир.

При всички случаи, ако има покривало, което да крие самоличността на човека и то трябва да се сваля, за да се идентифицира лицето, то правителствата и властите имат

право да го свалят. Но какъв абсурд е да не позволяваш на една жена да пътува, само защото носи *хиджаб*; или да лишиш човек, чиито живот е застрашен, от това да му бъде оказана болнична помощ, само защото носи бурка.

Тогава ако, например, едно интелигентно момиче – нареждащо се сред първенците в своя клас, и което е не само мюсюлманка, но и богатство за страната, в която живее, във всяко едно отношение и до такава степен, че любовта ѝ към страната е така дълбоко залегнала в нея, че тя е готова да жертва всичките си способности и умения в името на прогреса на нейната страна – и ако това момиче бъде възпрепятствано да продължи образованието си само защото е избрала да се придържа към *хиджаба*, не по принуда, а по своя собствена воля, това не я лишава от правата ѝ като гражданин? Няма ли този закон, който я лишава от образование, да бъде средство за пропиляване на един национален талант?

Германия все още не е приела такъв закон, но благодарение на вътрешните правила на някои училища, едно мюсюлманско момиче – ахмадийче, което познавам и което е сред най-добрите ученици, е лишено от образование. Има и много други случаи като този.

Този национален талант и бъдеще на страната е отхвърлен, само защото едно мюсюлманско момиче иска да се подчини на страната си и в същото време да практикува своята религия по своя собствена воля и щастие. Едно момиче е лишено от това право поради единствената причина, че носи всичко на всичко един метър плат на главата си.

Ако това е престъпление, тогава всички жени в Европа трябва да бъдат лишени от правото си да увиват главите си с шалове през зимата. Определено, храна за размисъл представлява въпросът дали е толкова голямо престъпление да се носи един метър плат и дали носенето му трябва да лиши жената от основните ѝ човешки права.

Това ли е определението за модерно демократично правителство, което твърди, че защитава правата на своя народ? Това ли е начинът, по който ще се обединят хората от различните нации? Това ли е начинът, по който да се поощрят любовта и привързаността между хората? Със сигурност всеки справедлив човек ще се противопостави на това, защото тези неща ще издигнат още по-високи стените на омразата, разрушавайки световния мир.

В момента и минаретата на джамиите се превърнаха в голям проблем, особено в Швейцария. Наскоро, по случай 50 годишнината на една от нашите джамии в Германия казах, че ако за една секунда допуснем, че в джамиите се заражда конспирация, събарянето на минаретата ще я спре ли?

Първо, не срещу всяка джамия може да се повдигне такова възражение. С увереност казах в Германия, казвам го и тук – нито едно от твърденията за ахмадийските джамии в която и да е част на света, че разпространяват посланието на омразата или бунта, не може да бъде доказано. Ако наистина искате да твърдите подобно нещо и ако наистина искате да твърдите, че разрушават мира, то тогава премахнете от картата местата, на които можете да откриете конспирация. В действителност, ако разберете за каквато и да е конспирация, която се развива в джамиите или на друго място за поклонение, то задължение на правителството е да

предприеме незабавни мерки. Да обобщаваме, обаче, че мюсюлманите винаги създават конспирация на местата за поклонение, би посадило семената на омразата.

Политиците в някои държави правят подобни изказвания с цел евтина слава. Единствено нашата джамия в Швейцария, Джамия Ахмадия, има високо минаре и затова нейната снимка по вестниците се отпечатва и се сочи като „символ на мир и сигурност”. Със сигурност не всички политици са еднакви. Има и такива, които дават да стане ясно, дори на техния партиен лидер, че те не слугуват на подобно религиозно насилие.

Днес светът преминава през финансова криза. Твърди се, че рецесията е свършила, че сме преминали през най-лошото, че изплуваме и ще се възстановим.

Обществото, обаче, е все още засегнато - хората все още губят работата си, покупателната сила е все така засегната както преди. Това са проблеми на правителствата, които трябва да вземат мерки, а не да вземат решения на базата на личните си предпочитания.

Ще засегне ли икономиката на страната или на света една жена, която носи или не носи бурка? Носенето или неносенето на бурка, наличието или липсата на минаре ще повлияе ли на моралните ценности на една страна, ще доведе ли до припознаване на Създателя? Носенето или неносенето на бурка, наличието или липсата на минаре ще подобри ли или ще навреди на световния мир?

Ако отговорът е „да”, аз пръв ще го приема, защото Ислямът ни учи, че трябва да сме готови да жертваме нещо малко за по-голямото добро. Но не! Всички тези действия подсилват основите на омразата.

За Бога, за да премахнете омразата от собствения ви кръг, моля постъпвайте справедливо, с равноправие, уважавайте чувствата на другите, за да се възвърне мирът, така както мнозина от гостите - не мнозина - а *всички* гости, говориха.

Сред нас тази вечер е Лорд Ерик Ейвбъри, на който току-що връчих Наградата за мир на Ахмадия. Считаю, че той е изключително достоен, тъй като винаги е бил непоколебим и на предна линия за запазване на човешките права. Нека Бог му даде да продължи работата си, защото зачитането на човешките права е гарант за световен мир.

Имаме също и много други изтъкнати гости като Том Кокс, който също бе гост-говорител и стар приятел на Общността; Джъстин Грийнинг (наш депутат от Путни), Лаура Мофат (депутат от Кроли), Стивън Хамънд (депутат от Уимбълдън) и Сайобан МакДонаг (депутат от Митчъм и Морден). И нека те да продължат да работят за мир в обществото, така както вече говореха за него.

Моля се човечеството да разбере стойността на хуманността и да зачита дадените ни права.

Накрая, бих желал още веднъж да благодаря на всички вас, които дойдохте тук с добри чувства и с присъствието си уважихте случая и покажахте уважение към ближните си.

Благодаря ви много.